

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea
(Ideiglenes fordítás!)

Rocca di Papa, 2014. december 13.

Collegamento CH: „Az ajándék”

KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(zene)

GiBi: *Ez meg mire jó?*

DoppiaW: *Arra, hogy... (szünet) Próbáld nekem ajándékozni!*

(zene)

GB: *Jé! Egy másik!*

(zene)

Margaret Karram: Sziasztok! Szívből üdvözlünk mindenkit Rocca di Papából az egész világon, akik most összeköttetésben vagytok velünk!

Paolo Balduzzi: Sziasztok! Nagyon örülünk, hogy mindannyian együtt kezdhettek ünnepelni a karácsonyt.

Margaret: Ahogy a címlapunktól megértettétek, a mai kollegamentónknak azt a címet adtuk: „Az ajándék”. És a most következő történeteken, tapasztalatokon keresztül szeretnénk ajándékot készíteni mindnyájatoknak.

Paolo: Kezdjük is rögtön, kezdjük a világkörüli utunkat, és menjünk Törökországba. A vonal másik végén Ágit fogjuk hallani, aki magyar, és Nadirt, aki iraki, és Isztambulban élnek. Nézzük, itt vannak-e?

Ági és Nadir: Sziasztok! Igen, itt vagyunk!

Paolo: Itt vannak! Isten hozott benneteket!

Ági és Nadir: Köszönjük!

Paolo: Mindannyian üdvözlünk benneteket!

Nadir: Köszönjük! Mi is üdvözlünk titeket!

Paolo: Végig kísértük Ferenc pápa utazását először Ankarában, majd Isztambulban a Bartalomaiosz pátriárkánál tett látogatásán. De ti, akik jelen voltatok, hogyan éltétek az eseményt?

Ági: *Most találkozott harmadszor 2014-ben a pápa és a pátriárka. Úgy tűnik, hogy a két egyház egységének útja kezd felgyorsulni. Bennünket is közvetlenül bevontak a szolgálatba a Katolikus Egyház és az Ortodox Egyház részéről egyaránt, különösen az újságírókkal, és a Szentatyát vendégül látó házban.*

Paolo: És az emberek hogyan reagáltak?

Nadir: *A török tv-csatornák és az újságok még soha nem beszéltek ennyit erről az eseményről. A lakosságban úgy erősödött meg a kép erről a pápáról, hogy „egyszerű, hétköznapi” ember, aki mindenkire közel tud kerülni. A sok gyöngyszem közül bátorításul marad meg tekintete, mely fel tudja fedezni a pozitívumot országunkról. Különösen a testvériség üzenete, amit Törökországra és ugyanígy ránk is hagyott, és az ország szerepére összpontosul: hogy híd legyen.*

Margaret: Köszönjük, Nadir, köszönjük Ági! És köszönet a gyönyörű városoknak, Isztambulnak, mely valóban összeköti a két kontinenst, és köszönet mindenkinek!

Nadir: Mi köszönjük nektek! Sok üdvözet mindenkinek!

Margaret: Most pedig nézzük, kik is vagyunk jelen itt a teremben. Először is bemutatkozunk mi ketten: az én nevem Margaret, a Szentföldön születtem és ott éltem, időközben öt évet töltöttem Los Angelesben..., ahol a nagy vallásokkal kapcsolatos tanulmányokat folytattam... Most pedig néhány hónapja Rómában vagyok.

Paolo: Az én nevem Paolo, Loppianóban születtem és éltem, néhány éve Rómában lakom, és szabadúszó újságíró vagyok.

Most szeretnénk üdvözölni az itt jelenlévőket. Kezdjük a barátaink egy csoportjával, akik Latinából érkeztek, Rómától délre: közel hetvenen vannak, nagy taps nekik, Isten hozott benneteket! (*taps*) És ketten közülük, Antonio és Lorenzo, apa és fia, felolvassák majd a tőletek érkező üzeneteket.

Margaret: Aztán a castelgandolfói kongresszuson résztvevő 600 fokolarina és fokolarinó is képviselteti magát... szívből üdvözöljük őket. (*Taps*)

Paolo: Aztán az Új Emberiség nemzetközi titkárságából is jelen vannak néhányan. Isten hozott mindnyájukat! (*Taps*)

És mielőtt elkezdenénk, már most rögtön az elején köszönetet mondunk mindenkinek, akik elküldték felvételeiteket, tapasztalataitokat, történeteiteket, hozzájárulásaitokat ehhez a kollegamentóhoz. És azoknak is szeretnénk megköszönni, akik adományaikkal, akár kis összegekkel is, támogatják a kollegamentót. Szívből köszönjük nektek!

Aztán a közvetítés alatt a korábbiakhoz hasonlóan most is írhattok nekünk. A képernyőn láthatjátok az adatokat. SMS-ben a következő telefonszámon: **00 39 3428730175**, e-mailben: collegamentoch@focolare.org, vagy közvetlenül a honlapunkon, illetve a facebookon: **Collegamento Ch.**

KONGÓ: EGY ORSZÁG, MELY AZ EGYSÉG LELKISÉGÉNEK NYOMAIT HORDOZZA MAGÁN

Margaret: Kezdjük az utazást. Egész pontosan utazzunk Kongóba, ebbe a hatalmas országba, ahol sok kisebb és nagyobb közösség éli a Mozgalom lelkiségét. Nézzük, mi történt ott az utóbbi időben.

(zene)

Speaker: 72 millió lakos, népcsoportok százai, 242 beszélt nyelv. Nehéz felvételt készíteni a Kongói Demokratikus Köztársaságról, melynek felszíne hasonlít Nyugat-Európáéhoz. Aranyban, gyémántban, kőolajban bővelkedik, de tantalitban (koltánban) is, abban a ritka fémes ásványban, mely nélkülözhetetlen a számítógép és a mobiltelefonok gyártásához. A multi cégek pénzéhsége és a mérhetetlen természeti erőforrások ellenőrzésében több szinten is megnyilvánuló korrupció az oka azoknak a tragikus sebeknek, melyeket a lakosság több mint húsz éve elszenved: háborúk halottak millióival és gyerekkatonák ezreivel és az erőszak mindenféle formája mintegy hatvan fegyveres csoportot működtetnek. Ennek következménye az éhség, a betegségek, a nemi erőszak, a módszeres visszaélés, a menekültek tömegei...

Aga Kahambu – a Mozgalom kongói társfelelőse (franciául): A Kongói Demokratikus Köztársaság az ellentétek hatalmas országa. A Fokoláre Mozgalom lelkisége választ jelent ezekre a kihívásokra. Nem csüggedhetünk el, szembe kell nézni velük.

Speaker: 1991-ben megnyílt az első fokolár Kinshasában. 20 évvel később Lubumbashiban, Katanga tartományban. Két család elköltözött Kikwitbe, dél-nyugatra, és Gomába, észak-keletre. Így sikerül figyelemmel kísérni Chiara nagy családját ezen a hatalmas területen, ezt a családot, mely a tragikus körülmények ellenére egységben tudott előre haladni.

Julie Katoto (franciául): André és Julie Katoto vagyunk, család-fokolár Lubumbashiból, és három éve költöztünk Gomába. Négy gyermekünk van, három fiú és egy lány.

André Katoto (franciául): Öt helyi közösség született Kindu városban, és néhány hónapja tartottunk itt egy Máriapolit.

Speaker: Az elmúlt évben a Fokoláre Mozgalom közösségei számára elsődlegessé vált, hogy felvegyék a kapcsolatot olyan csoportokkal vagy egyénekkal, akik az ország több területén elszigetelten éltek a lelkiséget.

Marisa Sechi – kinshasai fokolár: A háborúk után szinte teljes utak szűntek meg, melyek korábban városokat és megyéket kötöttek össze. De a gondviselés soha nem hiányzott. Néhány összeköttetés folytán igénybe vehetjük az ENSZ repülőit.

Alain [Bertrand Temgoua](#) – kinshasai fokolár: Helikopterrel kellett átrepülnöm a trópusi őserdőket Isiru és Wamba irányában, ahol két Máriapolit tartottunk. Aztán egy születőben lévő helyi közösséghez mentünk egy másik városba, Dunguba. 16 órát kellett megtennünk, mert a motor kereke 8 helyen kilyukadt, és az éjszakát az őserdőben töltöttük.

(zene és felirat: Máriapoli - Mbuji-Mayi)

Férfi (franciául): Az volt rám a legnagyobb hatással, hogy a Mozgalom Ideálja arra hív mindenkit, keresztényeket és más vallásúakat, hogy egységben éljünk, odafigyeljünk a kölcsönös szeretetre.

Fiatal nő (franciául): Ma, ahogy a kölcsönös szeretetről hallottunk, elhatároztam, hogy kibékülök mindenkivel.

Nő (franciául): Először veszek részt Máriapolin. Nagyon érdekesnek találom.

Fiatal férfi (franciául): Ha valóban ilyen lenne az élet az egész világon, a mennyországot élnénk itt a földön.

Férfi (franciául): Amikor hazamegyünk, erőteljesen arra törekszünk, hogy a plébániáink a testvériség, a szeretet és az egység igazi fokolárjai legyenek.

Paulo Melo – a Mozgalom kongói társfelelőse (franciául): Abban az örömben volt részünk, hogy Közel-Keletről, Franciaországból, Olaszországból és Belgiumból is érkeztek. A nyári szabadságuk alatt idejöttek, hogy nagy odaadással éljék a közösséget. Ez lehetővé tette, hogy ebben a nagy országban több helyre is eljussunk.

Erik Hendriks (franciául): Mi egy gomai házaspárral az ország keleti részére, Kiwuba mentünk, ahol nagy konfliktus uralkodik. Két családost találkoztunk ott.

Hennie Hendriks (franciául): Nagyon fontos volt, hogy a kultúránktól eltérő tapasztalatot élünk; mert olvashat az ember, tájékozódhat a tévében, de ha együtt élünk ezekkel az emberekkel, az teljesen megváltoztat, világra nyitott emberré válunk, már nem olyanok vagyunk, mint korábban...

Erik (franciául): A kölcsönösség tapasztalatát éljük; lenyűgöző, hogy az Ideál mit művel ezekben a házaspároknak, az adott helyzetekben; ez nekünk is segít Európában, a mindennapi életben, és a családjainkban is.

Aga (franciául): A szeretet kölcsönössége megtapasztaltatta Kongóban, hogy az egyesült világ valóság. A kongóiak nem mentek Keletre, vagy Európába, de akik eljöttek hozzánk, azokon keresztül megtapasztaltuk az egységet. Az egyesült világ nem utópia. Mi megéltük. (Taps)

BELGIUM: TESTVÉRISÉG KONCERT

Paolo: Ajándékról beszéltünk. Ha szépen be szeretnénk csomagolni egy ajándékot, az időt, türelmet igényelhet, és - miért ne? – fáradságba kerül, de a végén megvan az eredménye. Ezt élték Belgiumban a keresztények és muszlimok között, akik együtt akartak tenni valamit. Nézzük meg!

A NOUFISSA (franciául): *Valóban bejártam egy utat, ami ennek a koncertnek a megvalósítására ösztönzött, bátorított. Én, mint muszlim vallású és a Fokoláre Mozgalom, mely keresztény Mozgalom, több mint 20 éve együtt haladunk előre másokkal együtt, akikkel a végén azt mondtuk: csinálnunk kell valamit, ami egyesít minket. És íme, eszembe jutott a testvériség koncertje.*

Igaz, hogy az előkészületekhez egy év kemény munkára volt szükség. Ennek voltak napos és árnyas oldalai, de minden megvalósult. Kezdetől fogva ragaszkodtam hozzá, hogy egy keresztény és muszlim csoport közösen készítse elő az egészet a fiatalok szintjén is, akik az est főszereplői voltak. Elmondhatjuk, hogy azon a napon mélyen éreztük Isten jelenlétét.

Az a lényeg, hogy egy remekművet alkottunk. Amit a világon létező feszültségek és gyűlölet közepette megvalósítottunk, a Mennyország egy darabja volt itt a földön; és ez egyáltalán nem magától értetődő. Még most is küldenek nekünk tanúságtételeket, e-maileket, SMS-eket, hogy kifejezzék, mennyire örültek a részvételnek.

ISABELLE FOCANT (franciául): *Kérték, hogy a koncert napján vonjunk be két gyerekkórust. Az egyik egy nagyrészt keresztényekből összetevődő német nyelvű fiúkar, a másik egy muszlim leánykar.*

Sok előítélet, a másiktól való félelem, és a nyitottság hiánya volt érezhető. De ezeknek a gyerekeknek sikerült valóban találkozni, párbeszédet folytatni egymással. A végén rájöttek, hogy léteznek ugyan a különbözőségek, de a szíve mélyén mindenki szeretne a békéért élni, és az est folyamán a közös énekléssel erről tettek tanúságot.

(ének és taps)

TRIESZT (OLASZORSZÁG) ÉS JÁNOSHALMA (MAGYARORSZÁG): A BÉKE DOBÓKOCKA JELEN VAN AZ ISKOLÁBAN ÉS A VÁROSBAN

Paolo: Nézzetek ide! Ismeritek ezt? Forgassuk meg egy kicsit, íme, látjátok: kicsit rendkívüli dobókocka. Nézzük csak.

Kisfiú: *Fogjuk a kockát, dobunk vele, aztán például ez kerül felülre: „Szeressünk mindenkit”, vagy „Szeressünk elsőként”, vagy „bocsássunk meg annak, aki rosszat tett velünk”.*

Kislány: *A dobókocka abban is segített, hogy jobbak legyünk az iskolában és otthon.*

Kisfiú: *A kocka segítségével élhetjük a békét.*
(zene)

Margaret: Nem olyan régen beszéltünk a béke virágágyasáról Trentóban, és a békére nevelésről, melyet a város iskoláiban kezdtek el a béke dobókocka segítségével. Ez a projekt más városokban is elindult, köztük Triesztben, ahol november 21-én Martini alpolgármester a város parkjában felavatta a virágágyast és a béke dobókockát.

Paolo: Jánoshalmán, Magyarország déli részén is felállítottak egy nagy dobókockát a város közterén. Az oldalai több mint egy métereseek. Ezzel is lehet „dobni”, azaz különböző

irányba forgatni, és a hozzánk legközelebb eső oldalán olvasható mondat inspirálhat bennünket. *(Taps)*

Köszönjük mindenkinek, akik azon dolgoznak, hogy a lehető legtöbb városban megismerjék a *dobókockát*, és utána mi is együtt dobni fogunk vele. Most odaadom a barátainknak. Köszönjük.

Margaret: Szeretnénk tudni, hogy érkezett-e üzenet, levél...

Antonio: Igen, van itt két üzenet: „Nagy üdvözet a portói közösségből. Mi is itt vagyunk, és örülünk, hogy kapjuk, és együtt építjük ezt az ajándékot, hogy átadhassuk a mai emberiségben jelenlévő Jézusnak”.

Lorenzo: Rassim, egy muszlim fokolarinó ezt írja Algériából: „Nagy üdvözet egyenesen a tlemceni fokolárból. Veletek vagyok Istenben és Chiarával az egyesült világért és az egyetemes testvériségért. Rassim”. *(Taps)*

SZÍRIA: EGY HOSSZADALMAS HÁBORÚ FÁJDALMA EGYRE NAGYOBB MEGOSZTÁSRA HÍV

Margaret: Egy olasz író, Tiziano Terzani egyszer azt mondta: »Szomorú dolog a háború, de az még szomorúbb, ha hozzászokunk«.

Interjújt készítettünk Rahméval Damaszkuszából, Szíriából. Hallgassuk, mit mond.

Rahmé Breiki (in arabo): *Nagyon nehéz időszakot élünk a háború miatt, amit már mindannyian ismertek, nagyon kemény és hosszú ez a háború, már több mint 3 és fél éve tart és nap mint nap nagyon erős feszültségben élünk, állandó rettegésben a fegyveres csapatok támadásai, az ágyúk és a rakéták lövései miatt, melyek akárhová lecsaphatnak, senki sem tudja, hová. (zene) Emellett gyakran nincs vízünk, nincs áram, benzin, és főként most télen nincs se áram, se gázolaj, és nagyon nehéz fűteni. Mindig fennáll a veszély, hogy úgy megyünk el otthonról, hogy nem tudjuk, hazatérünk-e egyáltalán... de mindig érezzük, hogy Isten kezében vagyunk. (zene)*

Nekünk, a fokoláre közösségnek Damaszkuszban, és Szíria más térségeiben nagy kegyelemben van részünk, a Fokoláre Mozgalom kegyelmében, az Ideál kegyelmében. Azt élhetjük most, amit a Mozgalom kezdetén éltek Chiarával. Most jobban megértjük, mint valaha, hogy mit jelent a „háborús időket élünk...”. (zene)

Sok család kitelepült, elhagyták a házukat, néhányuk külföldre ment, Jordániába, Libanonba vagy más országokba, de vannak, akik nem mentek el Szíriából, ezért arra gondoltunk, elindítunk egy kisebb projektet a megsegítésükre - mert elveszítették mindenüket, semmi nélkül mentek el otthonról -, hogy konkrét segítséget tudjunk nekik nyújtani és velük legyünk. (...) Ennek köszönhetően nagyon szép kapcsolat született közöttünk. Jól emlékszem, hogy ezek közül a családok közül valaki szerette volna megismerni a Fokoláre Mozgalmat, és eljöttek az Életige találkozóra. (...) Néhányuk most már újabb családokhoz látogat el, ahogy korábban mi mentünk hozzájuk.

Érzem, hogy mindig a béke eszközének kell lennünk nagy egyszerűséggel, de ez nem mindig könnyű. Fontos, hogy igyekezzek magamban megélni a békét, mert máskülönben nehéz továbbadni másoknak. (...) Mi, Szíriában nagyon különbözőek vagyunk, vannak köztünk keresztények, muszlimok, nagy a sokszínűség ebben a különbözőségben, de

valamikor ezt a gazdagságot különbözőképp értelmezzük. Ezért a másokkal való kapcsolatainkban nagyon fontos, hogy hogyan fogadjuk el, hogyan szeretjük őket. Érzem, ez sokat segít abban, hogy a béke eszköze legyek. (Taps)

HELYI KÖZÖSSÉGEK TETTRE KÉSZEN

Paolo: Adni, kapni, megosztani: három gesztus, melyek jól kifejezik a karácsony értelmét. Egyének és közösségek konkrét, egyszerű tettei az egész év folyamán. Tegyük egy gyors kört Koreában, Indiában, Malajziában és a Fülöp-szigeteken.

(felirat: Korea)

Speaker: Koreában a karácsony környéke az év egyik leghidegebb időszaka, és az időseknek, magányosoknak, fogyatékosoknak szénre van szükségük a fűtéshez. A fiatalok az ország több városában a közösségi hálón keresztül is pénzgyűjtést indítottak a szükséges szén megvásárlásához, és megtapasztalták a közösség nagylelkűségét, melynek köszönhetően sikerült fedezni a legsürgetőbb szükségleteket.

(felirat: India)

Speaker: »A csendes szeretet segít bennünket, a legkisebb szeretet-cselekedetek is valóban csodát tesznek... Köszönjük!« Ezt a közel-keleti közösség írta New Delhi közösségének, ahol házi tészta árusításával pénzt gyűjtöttek a háborúból menekült családok megsegítésére. Bangaloreban ugyanezzel a céllal pizzát készítettek és árusítottak, és a nyereségből a fiatalok a nehézségek közt élő, velük egykorúaknak is tudtak segíteni. Ha bepiszkoljuk a kezünket másokért, az nem csupán egy hatáskeltő mondat...

(felirat: Malajzia)

Speaker: »Örömet jelentett számunkra, hogy 'kifelé fordultunk', és örömet szereztünk másoknak«, írják a penangi közösségből, Malajziából, miután egy gyerekotthonba látogattak, ahol húsz 3 és 16 év közötti gyerek és fiatal él. Együtt játszottak és énekeltek velük, közösen ajándékot készítettek. Ez lehetőség volt, hogy megosszák egymással a szeretet-tett örömét.

(felirat: Fülöp-szigetek)

Edward: Sziasztok! Edward vagyok a Fülöp-szigetéről. 2013 novemberében a történelem legerősebb tájfunja tombolt Visayan tartományban, mely sokunkat sújtott. Mi, a *Fiatalok az Egyesült Világért* karácsonyi vacsorát készítettünk a kárt szenvedett családoknak, játékokat és ajándékokat osztottunk a gyerekeknek.

Ahogy láttuk az emberek szenvedését, akikhez ellátogattunk, létrehoztuk *Start Again Projektet (Újrakezdés Projektet)*. Márciusban közvetlenül megismerkedtünk azokkal, akiknek segítettünk. Különböző nemzetiségű 15 fiatal, akik egy időszakot Tagaytayban töltöttek, elmentek a kárt szenvedett településekre, hogy mosolyt vigyenek az ottani gyerekeknek.

Több elismerést is kaptunk a terület különböző intézményeitől, akikkel együttműködtünk, de leginkább az a szeretet motivált bennünket, amit az emberektől

kaptunk. Most, több mint egy évvel a tájfun után meg akartunk bizonyosodni, hogy az emberek meg tudják ünnepelni a karácsonyt; felelevenítettük az ünnep igazi jelentését, mely minden megtapasztalt szenvedést felülmúl. *(Taps)*

Paolo: Lélegzetvisszafojtva kísértük figyelemmel a héten a Fülöp-szigeteken átvonuló újabb tájfun. Szerencsére lassan-lassan lecsendesedett, és a kitelepítési terv sok életet megmentett. Ezekben a napokban többször beszéltünk Nikkival Manilából, aki mindig beszámolt a fejleményekről. Itt láthatjátok őt, és tudjuk, hogy a „Start Again Projekt” folytatódik, és épp holnapután, hétfőn, egy fiatalokból és felnőttekből álló csoport a tervek szerint elindul, hogy ajándékot vigyenek a gyerekeknek, és mindenféle alapvető szükségleti cikke Manila egyik lakónegyedébe és Visayan tartomány 4 városába. *(Taps)*

Margaret: A „Time” című amerikai lap 2014-es utolsó számának címlapján az „év emberét” mutatják be. De az idej elismerést nem egyetlen személy kapta, hanem az ebola vírus ellen küzdők együttesen. A fő motivációk között az is áll, hogy emberéleteket mentettek meg a saját életük kockáztatásával.

A sok „hős” között 18 jezsuita misszionárius is szerepel, akik Sierra Leone 5 városában dolgoznak. Az egyikük Carlo atya a Fokoláre Mozgalom közösségével Makeniben. Egy telefonbeszélgetést rögzítettünk velük tegnap délelőtt. Hallgassuk meg.

Paolo: *Üdvözlünk, Carlo atya! Nagyon örülünk, hogy hallunk!*

Padre Carlo Di Sopra: *Ciao Paolo, ciao mindenkinek. Mi is örülünk, hogy ott lehetünk veletek.*

Paolo: *Nagyszerű! Carlo atya, mi a helyzet most az ebola vírussal nálatok?*

P. Carlo: *Nézd, sajnos itt, Sierra Leonében még nem sikerül kézben tartani. Az áldozatok száma kezdettől fogva 1.823-ra tehető, de még 80-90 új eset is lehet naponta. A statisztikák csak a bizonyított esetekre utalnak, de az orvosok azt mondják, hogy ennél sokkal több van. És mindez a kormány és a nemzetközi közösségek erőfeszítései ellenére.*

Paolo: *És a lakosság hogyan reagál?*

P. Carlo: *Különbözőképpen: valaki cáfolja a vírust, cáfolja a létezését, és nem elővigyázatos kellőképpen. Valaki pánikba kerül, különösen, ha látják, hogy elviszik a betegeket elkülönítőbe, aztán később semmit nem tudnak róluk. Itt mindig együtt élünk másokkal, és borzalmas, ha az ember elszigetelt. Ezért sokan elrejtőznek, nem mondják meg az igazat, elmenekülnek a falvakba, így viszont jobban terjed a járvány. Szomorúság uralkodik: a gazdaság, még az egyszerű, átlagos is lebévult, az iskolákat bezárták, nem lehet tudni, hogy meddig. A kórházak csak rendelőként üzemelnek, mert sok orvos megfertőződött, ahogy tudjátok. Az emberek nagyon szeretnének visszatérni a rendes kerékvágásba.*

Paolo: *Értem, értem. Mondanál egy kicsit többet arról, hogy mit csinálnak a jezsuita misszionáriusok és a Fokoláre Mozgalom közössége hogyan éli ezt a helyzetet?*

P. Carlo: *Főként a karanténban lévő családokat kísérik figyelemmel, tehát azokat a családokat, ahol a családtagok közül valaki ebolás lett, és ezért elkülönítették őket. Mivel*

nem mozdulhatnak, nem szerezhhetnek be maguknak élelmet, igyekszünk a gondjukat viselni és ételt vinni nekik.

Mindenesetre mi itt nem vagyunk „hősök”, nem érezzük magunkat annak. Mi is féltünk, különösen kezdetben, de ahogy megpróbálunk szeretni és eggyé válni mindenkivel, lassan-lassan megtanuljuk, hogyan lehetünk hasznosak. Persze, valamikor az én fejemben is megfordult, hogy a több éves háború után erre most egyáltalán nem volt szükség Sierra Leonában. De az utóbbi időben Emmaus segített megérteni, hogy nem a világ egy sarkában vagyok, hanem annak szívében, akit Chiara 'Super Szeretetnek' nevezett. Ezért egyik nap, amikor meglátogattam egy karanténban lévő családot, egy idős ember azt mondta: Isten nem hagyott el minket, a szeretete rajtatok keresztül elérkezik hozzánk. Igyekszünk élni tartani ezt a Szeretetet az Ideál kis közösségével is. Egy gen lány egyszer azt írta, hogy ő ugyan nem tud sokat tenni, de az eucharisztikus Jézusra bízta magát a misén minden nap, aztán igyekszik mindig 'mosolyogni' az elhagyott Jézusra.

Nem tarthatunk találkozót, de összejövnék kisebb csoportokban az Élet igéjére és a kollegamentóra, mely egy héttel később érkezik, de segít, hogy ehhez a nagy családhoz tartozónak érezzük magunkat.

És most szeretném kihasználni az alkalmat, hogy valóban megköszönjem mindenkinek az imákat, a konkrét segítséget, és az egységet ebben a nehéz időszakban.

Paolo: *De hát, mi mondunk köszönetet nektek, neked Carlo atya, és mindannyiatoknak, akik ott vagytok az első sorokban. Valóban köszönet, és boldog karácsonyt mindannyiunk nevében.*

P. Carlo: *Köszönjük, köszönjük, folytassuk együtt.*

Paolo: *Persze, hogyne. Számíts ránk! Ciao.*

P. Carlo: *Ciao! Köszönet mindenkinek! (taps)*

Margaret: *Tajpejből, Taiwanból pontos válaszként érkezik a konkrét segítségnyújtás arra, amit Sierra Leonában élnek. Hívjuk fel Valentinát, aki ott él, és kínai nyelvet tanul. Itt vagy?*

Valentina: *Igen, sziasztok!*

Margaret: *Ciao, Valentina.*

Valentina: *Itt Tajpejben együtt elolvastuk John, egy Sierra Leone-i gen tapasztalatát, és a szenvedésüket az ebola járvány miatt. És együtt elhatároztuk, hogy teszünk valamit konkrétan, mert láttuk, hogy az a probléma, hogy nincs elegendő pénz. Nincs élelem, és sokan éhen halnak. Így például tortát árusítottunk, és a kezdeményezésben részt vettek egyetemi hallgatók, olyanok is, akik nem tartoznak a Mozgalomhoz. A sok fiatal között volt néhány afrikai is, akik megköszönték, hogy kezdeményezést indítottunk az „Afrikájuk” számára. Erre az egyik gen azt válaszolta, hogy az ő Afrikájuk a mi Afrikánk, mindenki Afrikája, mert mindannyian testvérek vagyunk.*

Most más aktivitásokat is szervezünk gen 3-makkal és gen 4-ekkel is, mert bár a magunk kis részével nem tudjuk megoldani ezt az óriási problémát, de az a fontos, hogy együtt küzdjünk az egyesült világért. Reméljük, mindenki szert tehet a tapasztalatunkra, és ugyanígy cselekedhet, mert valóban szükség van rá.

Margaret: Igen, így van. Nagyon köszönjük, Valentina, és mindannyian üdvözlünk!
Ciao.

Valentina: Köszönöm, sziasztok! (taps)

Margaret: Aki adományaival szeretné támogatni az ebola járvány elleni küzdelmet Sierra Leonében, a képernyőn láthatjátok a banki átutalás adatait*. Aztán bármilyen információt megtaláltok az AMU honlapján: www.amu-it.eu . Köszönjük.

* Conto corrente bancario intestato a: Associazione Azione per un Mondo Unito Onlus - Via Frascati 342 - 00040 Rocca di Papa (Roma, Italy) / Codice IBAN: IT16 G050 1803 2000 0000 0120 434 / Codice SWIFT/BIC: CCRIT2184D / Causale: Emergenza Ebola.

OLASZORSZÁG: EGY LEHETETLEN LEHETSÉGES ÉLET

Paolo: »Az élet egyetlen, ezért vedd komolyan. Az élet vagyon, használd fel. Az élet élet, éljed!«. Kalkuttai Teréz anya szavai ezek. Most egy olyan történetről hallhatunk, mely meginterpellál bennünket az élet, minden élet értelméről, és szépségéről. Chiara Espa történetéről van szó.

(zene - felirat: Cagliari, Olaszország)

Marco Espa: Akkor kezdődött a kalandunk Chiarával, amikor megszületett. Születése után néhány hónappal súlyos egészségi problémák tünetei mutatkoztak nála, nyilvánvalóak voltak számunkra. Bár nagyon fiatalok voltunk, de világosan láttuk, hogy Chiara nincs jól, mert súlyos epilepsziás rohamai voltak.

Ada Espa: Meg is mondták, és megértettük, hogy olyan problémákkal küzd a lányunk, amivel egyetlen másik gyermek sem küzdött...

Marco: Nagyszerű szakemberek elmagyarázták, hogy Chiara ezzel a rendkívüli helyzetével kárt okozhat a kapcsolatunkban, tönkre teheti a házasságunkat. Akár a válásig is eljuthatunk.

Ada: Ezért azt javasolta, hogy vigyük intézetbe Chiarát, ahol szakmailag felkészültebbek, mint mi, jobban tudnak vele foglalkozni.

Marco: Mi, akik meg voltunk győződve, hogy a családi nehézségek valószínűleg túlmutatnak a családtagok bizonyos problémáin, elmosolyodtunk ezen a megállapításon, mert aki ezt mondta, egy színvonalas orvos, elvált, de nincsenek fogyatékos gyermekei.

Ada: Sőt, Chiara számunkra, pontosan a fogyatékoságának, a problémáinak köszönhetően egy szorosabb kötelék, egy szorosabb egység forrása volt köztem és Marco között. Olyan értelemben, hogy arra kényszerített, kötelezett bennünket, hogy sokat kommunikáljunk egymással, jobban bevonjuk egymást, nagyobb cinkosság legyen közöttünk, és ez megerősítette a kapcsolatunkat.

Ada: *A kezdeti kétségbeesés után fordulat történt Chiarával. Éreztük az erejét, a teljes szeretetét, a szeretetigényét, de a benne lévő teljes energiát is, hogy elsőként akart szeretni.*

Marco: *Chiara mutatta az utat, hogy hogyan csináljuk, mit csináljunk, nem szavakkal, hanem azzal, hogy igyekeztünk megsemmisíteni, hogy pillanatról pillanatra, helyzetről helyzetre megértsük, mi a helyes út a nehézségek ellenére, a rendkívül súlyos helyzet ellenére.*

Marco: *Kapcsolat alakult ki más családokkal is, véletlenszerűen megismertünk más családokat is, akik nem nyugodtak bele, hogy a gyerekeiket intézetbe vigyék, és három másik családdal együtt egy szervezetet alapítottunk Szardínia-szigetén, mely aztán idővel egész Olaszországra kiterjedt. Attól kezdve igazi intézményes harcot vívtunk, hogy ilyen rendkívüli helyzetben az embernek joga legyen a saját közösségében, a saját otthonában élni.*

Ada: *Nekem nagy örömet jelent, és nagyon fontos tudni, hogy Chiara születésétől kezdve eljuthattunk idáig. Most például megvan a lehetőségünk, hogy személyre szabott projektünk legyen, és a kezdeti 123 projektről, mellyel 2000-ben indultunk, ma már eljutottunk a 38.000-re... ma már 38.000 ember van, mindegyik a saját nevével, mindegyikük egy ápolóval, tehát munkahelyek megteremtésével, mely kiemelte az embereket a feketén végzett munkából. És ki teszi ezt? Egy súlyosan agykárosult gyermek.*

(sequenza segreteria ufficio centro)

Ada: *Emlékszem, voltak olyan pillanataim, amikor erős krízisbe kerültem, nagy fájdalom volt bennem. Ilyenkor tényleg nem érti az ember, hogy miért, nem érti a dolgok értelmét. Tényleg megtörténhet, hogy egy pillanatban azt mondd: jobb lenne meghalni, jobb lenne, ha meghalnék, ha meghalna a férjem, a gyerekeim... de ez csak egy pillanat. Mintha a családnak meglennének a maga erőforrásai, hogy kiemeljenek bennünket ebből a pillanatból, és folytassuk tovább az utunkat, a család építését. Ez akkor lehetséges, ha a család segítséget kap.*

Marco: *A saját bőrünkön tapasztaltuk, ahogy Chiara is a bőrén tapasztalta, hogy nem létezik Isten ajándéka, ha nincs kapcsolat, ha nincs egy közösség, mely megmozdul, ha nincs a köztünk áramló szeretet.*

Ada: *Valóban, ha igyekszünk egy jobb társadalmat teremteni az úgynevezett gyengébbek mértéke szerint, az az egész közösség előnyére válik.*

(zene és feliratok)

Chiara Espa 2014. július 15-én hunyt el 27 évesen. Annak idején azt mondták, hogy mindössze néhány hónapot fog élni.

Chiara és a szardíniai családok küzdelmének köszönhetően jóváhagyták a 162/1998-as sz. törvényt a súlyosan fogyatékos személyek támogatásának mértékével kapcsolatban.

A törvény többek között kimondja az otthoni ápolás, a személyes segítség és a személyre szabottság szintjeinek formáit.

2014-ben Szardínia-szigetén 38.000 egyéni projektet támogattak, mely 38.000 súlyosan sérült személyt érint, és ezzel az egészségügyben évi 300 millió eurót takarítanak meg.

(környezet)
(Taps)

BRAZÍLIA: TICO DA COSTA EMLÉKÉRE

Margaret: Az is tovább folytatja a szeretetben, aki már elköltözött a földről. Most menjünk Brazíliába, és nézzük, mit tettek Tico da Costa barátai. Ő zenész volt, öt éve hunyt el, és azóta minden évben egy koncerttel emlékeznek meg róla. Nézzük meg.

Tico da Costa (énekel): „Gondoltam, hogy énekelek egy dalt, neked egy dalt...”¹

Tico da Costa: Sokan kérdezik: mikor kezdted? Hogy értetted meg, hogy a zene az életed? Már kiskoromtól, 3-4 éves koromtól nagyon erősen meg voltam bizonyosodva, hogy a zene az elhivatottságom, és mindig féltem, hogy Isten azt mondja majd: „Te nem művész leszel, hanem kőműves” – Te jó ég!... Amikor nagyobb lettem, úgy 16, 15 éves koromban, a csillagoktól, az égből, a világmindenségből hallgattam ezt a bizonyosságot; nagy hatással volt rám, és még most is itt él bennem... mint sokunkban, amikor megértjük a hivatásunkat. Az én esetemben ez azt jelentette, hogy járom a világot, megénekeltem az embereket, örömet szerzek nekik...

(dal portugál nyelven)

Speaker: Tico da Costa, brazil zenész és dalszerző több mint 2000 dalt és zeneszámot hagyott ránk, és mintegy száz gyerektörténetet és verset.

A Chiara Lubich-kal kötött barátsága mély befolyást gyakorolt az életére és a művészetére: a 40 éves karrierje során 18 lemezt készített, ebből 6-ot Olaszországban, és 5-öt az Egyesült Államokban. (dal)

A „Sok hang, egyetlen dal” című előadás a Riachuelo Színházban, a szülővárosában, a braziliai Natalban került megrendezésre. Erre a programra, melyet Tico emlékére rendeznek meg évente, immár hatodik alkalommal került sor. Az évek folyamán több mint 450 művész vett részt a világ különböző országaiból. (dal)

Sok tanúságtételt küldtek azok a zenészek és kiemelkedő személyiségek, akik megismerték őt. Halljuk Lina Wertmüller rendezőt:

Lina Wertmüller – rendező: Nem tudom miért, de csak úgy tudom őt elképzelni, mint egy lepkét, egy színes lepkét. Mi a lepke? Valami... a színek, a szépség kis varázsa, mely elrepül a tavaszi égen, aztán eltűnik. Egyetlen nap az élete, de a szépség nyomait hagyja maga után.

(zene és taps – felirat: www.ticodacostaoficial.com.br / www.ticodacosta.com)
(Taps)

¹Az 1976-os Gen kongresszuson, Rocca di Papaban, Chiara Lubich mellett.

Margaret: Szívből üdvözljük innen a teremből és az egész világról feleségét, Sárát, és fiaikat, akik Natalból, Brazíliából kísérnek figyelemmel bennünket... Valóban rendkívüli üdvözlés nekik. *(Taps)*

Szeretnénk tudni Antoniotól és Lorenzotól, hogy érkeztek-e újabb üzenetek.

Antonio: Igen, nagyon sok. Mindössze néhányat olvasunk el közülük. „Üdvözlés Sidney-ből. Köszönjük ezt a nagyon szép családi pillanatot, mely mindannyiunkat egygá tesz”.

„Köszönjük ezt a kollegamentót, nagyon jól lehet követni. Köszönjük ezt a karácsonyi ajándékot! Panamából”.

Lorenzo: Azt írja Enzo Latinából: „Döbbenetes, hogy a kollegamentó mennyire éreztetni tudja az emberiség családjának egységét, az örömeit és a szenvedéseit”.

A hondurasi közösségből is írnak: „Örömmel látjuk a kölcsönös szeretet áradatát, mely sok tűzként borítja be a világot és reményt nyújt”.

Antonio: „A kollegamentó láthatóan egygá tesz bennünket az egész világon. Ott vagyunk mindnyájatokkal, Indonéziából”.

Aztán a Montet-i genek üdvözlése: „Nagy öröm látni az egységünk gyümölcsét, hogy az egyetemes testvériséget visszük a világba”.

Lorenzo: Azt írja valaki Belemből, Brazíliából: „Az én egyházmegyémbe is működik a szeretet dobókocka a püspök kezdeményezésére”.

„Köszönet, kongóiak, az evangéliumi Ideál frissességéért. Nagy szükségünk van rá Európában”.

Margaret: Nagyszerű! *(Taps)*

A 2014-ES ÉV NÉHÁNY JELENTŐS ESEMÉNYE

Paolo: Most lapozzunk. Valami másról lesz szó.

Emlékeztek, amikor év végén összejön a család az asztal körül, és előveszik az év folyamán készült fényképeket. Megnézik, mit csináltak, az utazásokat, a tapasztalatokat. Egyszóval most mi is szeretnénk ezt tenni. Képzeljük el, hogy a nappaliban ülünk. Elővettük néhány különböző esemény felvételét, és szeretnénk néhány barátunkkal együtt beszélni ezekről, hogy jobban megismerkedhessünk velük. Jó lesz így? Te egyetértesz, Francisco?

Francisco Canzani: Igen, egyetértetek.

Paolo: Még szerencse, mert vele kezdeném.

Francisco Canzani uruguayi, szinte egész életében Argentínában tartózkodott, és mindössze néhány napja van itt Olaszországban.

Francisco: Öt napja.

Paolo: Öt napja. Az első fotó neked szól. Nézzük meg együtt.

Francisco: Ez a márciusi találkozón készült, ami „Chiara és a nagy vallások” címmel került megrendezésre. Rendkívüli pillanat volt. Ez a fénykép „A testvér” című könyv miatt különleges. Hat nagy vallás, háromszáz személy volt jelen a testvériség légkörében. Az Ideálban mindegyikük kapcsolódási, találkozási pontot látott, Chiarát pedig édesanyjuknak, mamájuknak ismerték el, ami döbbenetes volt.

Én a zsidó barátaink egy csoportjával jöttem.

Paolo: Argentínaiak.

Francisco: Igen, argentinaiak. És ez a testvéri kapcsolat, amit a karizma teremt, tovább folytatódott. Ez valami meglepő. Én azelőtt még nem vettem részt olyan találkozón, ahol több vallás is együtt volt, csak zsidó-keresztény találkozón, de tényleg magával ragadó volt.

Paolo: Talán épp ez volt az újdonság, hogy első alkalommal találkozott ennyi nagy vallás együtt.

Francisco: Igen, újdonság a Mű számára, és különösen is nagy újdonság, hogy valóban testvéreknek érezték magukat.

Paolo: Nagyszerű. Köszönjük, Francisco.

A baloldalamon pedig itt van Géneviève Sanze, aki a Közép-Afrikai Köztársaságból jön. 17 évig az Elefántcsontparton volt. Géneviève, te is csak néhány hete vagy itt Rómában. A második fénykép neked szól. Nézzük meg együtt.

Ez a felvétel a munkakeresésről szól. Ahogy tudjuk, a gazdasági válság..., ez itt Partenone, Görögország, ahol tudjuk, hogy nagyon súlyos a gazdasági válság, a munkanélküliség, a szegénység. Néhány statisztikából megtudtuk, hogy a Karitász menzáit, például, Rómában nem csak a hajléktalanok látogatják, hanem egyre inkább azok a családok is, akik képtelenek megélni a hónap végéig. Egyszóval a gazdasági válság mindenkit érint. Mit tehetünk?

Géneviève: Ma ezt a kollegamentót látva úgy gondolom, valóban megvan a válaszunk, az a válasz, amit a karizma nyújt. A javak közössége. És ebben a világméretű tapasztalatban láthatjuk, amit megéltünk. Amikor a válságra gondolunk, az az egész emberiséget érinti, de Chiara, amikor még élt, útjára indította a Közösségi Gazdaságot, mert az a Szentlélek válasza, mely a Művet az emberiség felé fordítja, és arra vezet, hogy a testvériség és az egyenlőség tapasztalatát éljük.

Paolo: Köszönjük, köszönjük, Géneviève. Átadom a szót Margaretnek.

Margaret: Köszönjük. A baloldalamon itt van Maria Winken. Te honnan vagy?

Maria: Németországból.

Margaret: Tudjuk, már régóta dolgozol az ökumenizmusért.

Maria: Igen.

Margaret: Most nézzük ezt a fényképet. Nem tudom, érthető-e, hogy ez sokak aláírása egy szöveg alatt, azt hiszem, a Szövetség szövege alatt.

Maria: Ez a püspökök ökumenikus találkozására emlékeztet bennünket, mely novemberben zajlott itt. A San Nilo templomban aláírták a kölcsönös szeretet szövetségét. De arra is emlékeztet, hogy a speciális célunk, hogy a keresztények egységéért éljünk, dolgozzunk, és együttműködjünk. Ezt már többféle módokon meg tesszük. Például, ha a különböző Egyházakhoz tartozó fokolarinikre gondolunk, akikkel már tanúságot teszünk a bennünket összekötő kölcsönös szeretetről, és különféle módokon: az élet dialógusával, ahol felfedezzük, ami már közös a keresztények között. Létezik ez a közös örökség, amit már együtt élhetünk.

Aztán azt is mondanám, hogy az idén néhány nagyon szép példáját éltük az élet dialógusának, például Görögországban, ahol most először jelent meg két könyvünk modern

görög nyelven. Athénben, és Szalonikiben mutatták be, majd Cipruson is. A könyvbemutatón ortodoxok és katolikusok is jelen voltak. Chiara könyvei ezek, az egyik Bartolomeiosz pátriárka előszavával, és már gyümölcsöt teremnek.

Aztán egy másik esemény, amit személyesen megéltem, egy ökumenikus iskola volt itt a Centro Uno szervezésében, hogy jobban megismerjük a püNKöSDi egyházak változatos világát, melyekkel egyre inkább kapcsolatba kerülünk világszerte. Számítások szerint mintegy 500 millióan vannak az egész világon. Itt voltunk az iskolán 120 résztvevővel, köztük 10 európai püNKöSDivel, akik már valamennyire ismernek minket, de felfedeztük, mennyire összeköt minket a lelki élet, és mennyire érzékenyek a karizmákra.

Utolsó nap az egyikük azt mondta: „Továbbítsátok nekünk Chiarát, részesítsetek a karizmájában, szükségünk van rá”. És az idén valóban új ösztönzést éreztünk, hogy adjuk ezt az ajándékot a keresztények egységéért.

Margaret: Nagyszerű, csodálatos. *(Taps)*

Itt a jobb oldalamon pedig Cecilia ül. Te egy másik kontinensről jössz, igaz?

Cecilia: Igen, Latin-Amerikából. Argentín vagyok, és Buenos Airesben, Cordobában és más helyeken éltem.

Margaret: Nem tudom, te emlékszel-e még valamire, amit földrajzból tanultál az iskolában?

Cecilia: Meglátjuk.

Margaret: Akkor nézd ezt a képet.

Cecilia: Oh!

Margaret: Mit mond neked ez a fotó, teli jelekkel és szavakkal?

Cecilia: Ez egy térkép, egy háló csomópontjaival van tele. Azt a sok kezdeményezést juttatja eszembe, amit a Mozgalom tagjai végeznek, akiknek azt mondanám, forr a vérük a sok nehézség láttán, és nem csak a Latin-Amerikában létező nyomorúság és szegénység arcai, hanem sok más fájdalom láttán is, melyek ma, ahogy a kollegamentót is látom, közősek a világon. Ez a háló bizalmat is adott, és felébresztette a vágyat, hogy együtt haladjunk előre, adjunk értéket minden kezdeményezésnek, és azt is mondanám, tegyük fel magunknak a kérdést, hogy hogyan válaszolhatunk, hogyan mehetünk a perifériák felé, amire a pápa ma hív bennünket, de a karizma is arra vezet, hogy menjünk ezek elébe.

Margaret: Nagyszerű! Akkor ez a felvétel valóban kifejező?

Cecilia: Igen, valóban, ezek az összetartó kezek. Aztán azt is felfedezzük, hogy ajándék lehetünk egymás számára.

Margaret: Köszönjük, Cecilia. *(Taps)*

Paolo: Én most itt vagyok Diego mellett, Diego Goller mellett. Ő olasz, több éven keresztül Németországban volt, de már jó ideje Rómában él. Diego, szereted a bort?

Diego: Nagyon.

Paolo: Nagyon, akkor most mutatok neked egy különleges koccintós képet.

Diego: De jó! Emlékszem, ez egy nagyon szép pillanat... Szlovéniában vagyunk,

körülbelül egy hónappal ezelőtt. Különböző keresztény mozgalmak egy csoportja látható itt, mind szlovének. Az Együtt Európáért felelőseinek csoportja találkozott. A Mozgalmak hálója, amit Chiara mozdított elő néhány évvel ezelőtt.

Paolo: Íme, ez egy 2004-es felvétel.

Diego: Pontosan, Stuttgartban vagyunk. Itt több felelős van jelen, Egyházak felelősei is. Chiara, Andrea Riccardi és más felelősök, azzal az eszmével, hogy lelket adjunk Európának.

Chiara mindig azt mondta: nézzük, hogy néz ki a partitúra az égből, próbáljuk leolvasni, olyan értelemben, hogy nézzük meg, mit mond, mire ösztönöz bennünket a Szentlélek Európáért, hogy Európát még békésebbé, még szolidárisabbá tegyük. Szlovéniában elhatároztuk, hogy a következő lépés az lesz, hogy 2016-ra szervezünk valamit Münchenben, Németországban, a reformáció földjén, Luther reformációjának 500. évfordulója alkalmából, hogy bemutassuk az elmúlt 15 év közös tapasztalatának, közös útjának gyümölcsseit. Reméljük, sokan részt vesznek, köztük az egyházak vezetői közül is néhányan. Elég volt 500 év szakadásból, most egy megbékélt Európát szeretnénk.

Paolo: Nagyszerű! Lesz dolgunk.

Diego: Pontosan. Köszönöm, Paolo.

Paolo: Köszönjük. *(Taps)*

Emmaus, most rajtad a sor.

Emmaus: Rajtam a sor.

Paolo: Emmauszon a sor. Nem kell őt bemutatni, tehát, nézzük rögtön a felvételt. A Szent Kelemen teremben vagyunk a Vatikánban, Ferenc pápa néhány kiemelkedő személyt üdvözöl novemberben. Mi volt az?

Emmaus: Nagyon fontos pillanat volt: a Mozgalmak kongresszusának lezárása. Körülbelül 300-an voltunk jelen 100 Mozgalomból és világi Társulatból általánosságban. Nagyon szép tapasztalat volt, tényleg nagyon szép, mert a mindannyiunk közötti kapcsolatban felfedezte, hogy mind ugyanannak a gyökérnek a gyermekei vagyunk, és a gyökér az evangélium. Nagyon jó volt, ahogy felfedeztük, hogy mindannyian az evangéliumból születtünk. Ugyanakkor felfedeztük azoknak a virágoknak és gyümölcsöknek a sokszínűségét, melyek ebből az egyetlen gyökérből születtek. Ez a sokszínűség megmutatta, hogy a Szentlélek mennyire működik, és azt is érezte, hogy mindnyájunkat egyaránt gazdagít és örömmel tölt el ez a sokszínűség.

Paolo: Itt Ferenc pápa veled beszél.

Emmaus: Üdvözöl.

Paolo: De mit mondotok egymásnak?

Emmaus: Hogy mit mondunk? Ez nagyon szép pillanat volt, különösen örömteli és szeretetteljes üdvözet. Igazi és mély személyes kapcsolat volt ez a pápával. Akkor ott bizonyos értelemben megerősítette, amit már a Mozgalom nagygyűlésével való találkozásán is mondott. Megerősítette a közösségi karizmánk sajátosságát, mely lehetővé teszi, hogy az emberiség számára közvetítők legyünk az egység karizmájának továbbadásában, amit Isten Chiarának adott.

Paolo: Csodálatos. Köszönjük, Emmaus.

Emmaus: Én köszönöm nektek. *(Taps)*

Margaret: És most Jesúshoz fordulok. Mindannyian tudjátok, ő honnan jön...

Jesús: Spanyolországból.

Margaret: Nézd, micsoda felvételt mutatunk neked. „Krisztusban szeretett leányomnak, Clara Lubichnak”, a pápai pecséttel. Aláírás: „Paulus VI”. Ez egy Chiarának címzett, különleges levél, amit a dolgozószobájában őrzünk.

Jesús: Igen, így van, és arra a kongresszusra utal, amit novemberben tartottunk, azokra a tanulmányi napokra, melyeket a Chiara Lubich Központ és a VI. Pál Intézet szervezett. Először került sor egy ilyen eseményre, először történt, hogy a VI. Pál Intézet egy ilyen kongresszust, szemináriumot tart VI. Pál és egy adott személy kapcsolatáról, mert az eddigi kongresszusaik témája: VI. Pál és az ökumenizmus, VI. Pál és a társadalom... Nagyon tartalmasak voltak ezek a napok. Végigvettük ennek a gyümölcsöző kapcsolatnak minden dimenzióját: a társadalmi, történelmi, ökumenikus, intézményes és teológiai kiterjedését.

Nehéz összefoglalni, de azt mondanám, hogy megértettük ezt a különleges, gondviselészerű közös célra törekvést, szoros kapcsolatot egy ilyen rendkívüli korban, a II. Vatikáni Zsinat idején, e két adomány egybeesését – pont ma, amikor ajándékról beszélünk -, e két személy által megtestesített adomány egybeesését: VI. Pál hierarchikus adománya, és Chiara karizmatikus adománya a Zsinat megvalósítása érdekében. Ez erőteljesen kiemelkedett, és ez az egybeesés nem csak annak köszönhető, hogy mindketten ugyanabban a korban éltek, mert ez a történelem más időszakában is beigazolódott, hanem rendkívül személyes kapcsolat segítette ezt elő. Ez emelkedett ki a kongresszuson, és nagy örömmel töltött el bennünket.

Margaret: Köszönjük. *(Taps)*

Most pedig Pasquale Ferrarat kérdezzük, aki diplomata. Nemzetközi kapcsolatokkal foglalkozik. Egy különleges fényképet választottunk ki neked. Nézd. „Senki nem képvisel bennünket, mindenki távozzon, ne szavazz senkire”. Azt hiszem, ez megérteti, hogy a politika válságban van. Te mit mondasz?

Pasquale: Igen, biztos, hogy egyre inkább a politika és az intézmények válságáról beszélhetünk. Azt hiszem, ebből a szempontból rendkívül aktuális, amit Chiara mondott a politikáról. A politikát a szeretetek szeretetének definiálta. Nem a hatalmat jelenti, nem a politikus hatalmát, ahogy azt ma értelmezik, hanem a politikának lehetővé kell tennie a társadalom és az egyének számára, hogy megvalósítsák a róluk alkotott tervet. Tehát, teljesen másfajta értelmezésről van szó. És hiszem, hogy erre nagy szükség van, mert a politikára gyakran függőleges értelemben gondolunk, a hatalmi kapcsolatokra, a politikusokra, mint szakmára. De a politika mindenekelőtt szolgálat, a közjót jelenti, és főként az állampolgárok részvételét. Erről a dimenzióról gyakran megfeledkezünk. Pedig ez határozza meg az intézmények, a politika, a demokrácia minőségét.

Margaret: Hallottam, hogy valami különleges dologgal készültök 2015 márciusára. Mondanál erről valamit?

Pasquale: Igen, 2015. márciusára.

Pasquale: Arra gondoltunk, hogy március 13, 14, 15-re nem megemlékezést szervezünk, hanem együtt elgondolkodnánk azon, hogy mit jelent az egység távlatában politikát folytatni korunkban, és főként annak az üzenetnek az értelmében, amit Chiara ránk hagyott a politika nagy nemes volta szempontjából. Chiara egyenesen arról beszél, hogy a politika hivatás, tehát nagy felelősség azok részéről, akik politikát folytatnak, főként ma, egy olyan világban, ahol azt mondanám, a globalizáció válságban van, egyre inkább kifejezi ellentmondásait, töréseit, szükség van rá, hogy a világot valóban az egyetemesség, az egység dimenziójában gondoljuk át.

Margaret: Tehát, ez a találkozás Rómában lesz, akik szeretnék tudni a részleteket, a képernyőn láthatják a címet. De a világ más részein is tehetünk valamit, hogy Chiarára emlékezzünk, és arra, amit a politikáért tett. Köszönjük mindnyájatoknak. *(Taps)*

AZ ADÁS MŰVÉSZETE

Paolo: Ajándékról beszéltünk, és ebben az élő közvetítésben sok helyzetet láttunk: háborút, fájdalmat, de láttuk a reményt is és a megtett lépések örömét. Akkor hát, ilyen helyzetben, mint ez is, minden olyan helyzetben, amit élünk, hogyan lehetünk ajándék? Mit kell adnunk? Mit adhatunk?

Chiara Lubich Fabianának Milánóból és Francisnak Kongóból a következőt válaszolta:

(taps és felirat: Gen 3 kongresszus, 2000/06/22 – műholdas összeköttetés Chiarával Svájcból²)

Fabiana: *Ciao Chiara, Fabiana vagyok Milánóból. A tömegtájékoztatási eszközök gyakran a konzumizmusra ösztönöznek bennünket. Azt sugallják, hogy ha bizonyos dolgokat megveszünk, jobban élhetünk és boldogabbak leszünk. Mit tegyünk, hogy ne essünk ebbe a kelepcébe?*

Chiara: *Meg kell győződnünk arról, és másokat is meg kell győznünk, hogy a konzumizmus nem tesz boldoggá, hogy az igazi boldogság nem a birtoklás. Miután megszerezted, megunod azt a biciklit is és minden mást, megunod. Egy ideig örülsz neki, de aztán megunod.*

A boldogság nem a birtoklásban áll, az a boldogság, ha adunk. Próbálj meg adni, és meglátod, milyen boldogság tölt el. A Szentírás is azt mondja: „Nagyobb öröm adni, mint kapni”. Íme, így kell tennünk, nekünk is így kell tennünk. Tehát szeretni kell, mert szeretni azt jelenti, hogy adunk. Mit adhatunk? Adhatunk egy mosolyt, befogadást, tanácsot, egy darab kenyeret, egy ruhát. Szeressünk, szeressünk mindig, akkor majd elkezdünk adni és örömmel telik meg a szívünk és a többieké is, akiket megtanítottunk erre.

Ez valóban a helyes út. Búcsút intünk a konzumizmusnak, ha megéljük az „adás kultúráját” – ahogy mi nevezzük –, és akkor eltűnnek ezek az elképzelések, valóban eltűnnek, és az marad meg, ami igazán boldoggá tesz bennünket.

² 12. válasz

(taps és felirat: Fontem (Kamerun), 2000/5/8³)

Chiara: Ciao, te Kongóból vagy.

Francis (franciául olasz felirattal): Francis vagyok, és Roberto nevében teszem fel a kérdést, ő nem tudott eljönni, és a többi gen 3-ak nevében is, akik nem tudtak eljönni az országunkban uralkodó helyzet miatt. (...):

„Kedves Chiara mama, mi a kongói gen3-ak vagyunk. Mi is, mint minden gen3 a világon, az adás kultúráját szeretnénk élni, de nem tudjuk, hogyan. Sok olyan gen3 van köztünk, akinek semmije sincs, csak egyetlen egy ruhája és egy pár cipője. A családban nem minden nap jut nekik mit enni. Hogyan élhetjük az adás kultúráját, ha nincs semmink?”

Chiara: Igen. Ha nem tudjátok, elmondom, hogy az adás kultúrája a mi kultúránk, mert amikor szeretünk, adunk, adunk, ezért úgy nevezzük: „adás kultúrája”. Tudjuk, hogy Kongóban milyen súlyos a helyzet, tehát joggal kérdezed: „Ha nincs mit adnom, mert egyik nap van mit ennünk, másik nap nincs, és csak egyetlen ruhám van, akkor hogyan adjak másoknak?”

Erre is van lehetőség.

Az első, hogy lelki dolgokat is adhatsz. Például, ha az egyik osztálytársad... Jársz iskolába?

Francis (franciául): Igen, tanulok.

Chiara: Például, ha az egyik osztálytársad kicsit butácska és rossz tanuló, akkor taníthatod, segíthetsz neki. Ez olyan, mintha egy darab kenyeret adnál neki.

Aztán egy másik lehetőség: Ha látod, hogy valaki bizonytalan, nem tudja, mitévő legyen, tanácsolhatsz neki valamit, és azt mondhatod: „Nézd, jó, ha így és így cselekszel”. A jó tanács olyan, mint egy bögre tej.

Aztán például kórházban van valaki, szenved és panaszkodik. Te azt mondhatod neki: „Tudod, fontos a szenvedés, mert a Mennysországba vezet”, és megvigasztalhatod őt. A vigasztalás olyan, mintha ruhát adnál neki.

Aztán előfordulhat, hogy valaki bánt, és te megbocsátasz neki, ahogy az előbb is láttuk a jelenetben. A megbocsátás olyan, mintha a házába fogadnád őt, hogy tető legyen a feje fölött.

Aztán lehet, hogy valaki zavar, mert hangoskodik, amikor neked tanulni kellene (...). Te pedig elviseled, mert el kell viselnünk egymást, elviseled türelemmel. Ez is szeretet-cselekedet; olyan, mintha, nem is tudom, egy cserép virágot adnál.

Aztán a másik, amit megtehetsz, hogy imádkozol. Ez a szeretet nagyon nagy, rendkívül kifinomult megnyilvánulása; imádkozhatsz az élőkért, a szüleidért, a nagyszüleidért, és imádkozhatsz a megholtakért is, igen, élőkért és holtakért. Ezt mind megteheted, de azt kívánom, hogy a többi konkrét dolgot is megtehesd. Meglátod, ha ezt megteszed, szereted Istent, akkor Ő küld gondviselést, ahogy mondani szoktuk, és lesz mit enned, és lesz ruhád is, lesz... mindened.

Addig is légy nyugodt, mert Monika Mariának mondtam már, hogy pont a kongóiak számára érkezett gondviselés.

Francis (franciául): Köszönöm, köszönöm, köszönöm. (Taps)

³ Chiara Lubich az afrikai közösségeknek, 3. válasz

BEFEJEZÉS

Margaret: Emmaus, végére értünk ennek a nagyon szép és sokrétű kollegamentónak. Mit kívánsz az egész világnak karácsonyra és az új évre?

Emmaus: Először is, hogy ajándékokban és örömben, mindenekelőtt a Menny ajándékaiban bővelkedjen.

De a mai kollegamentó és az idei év végén nagy hála van bennem Isten iránt mindazért, amit az év folyamán kaptunk tőle. Az év elején azt mondtuk, hogy legyen ez a „hála” éve. És a most kezdődő évben mit csináljunk? Valaki azt kérdezte tőlem: „Miben foglalnád össze a most kezdődő évet?” És mivel a kérdés épp december 7-én érkezett, azon a napon, amikor Chiara első „Igen”-jére emlékezünk, amiből aztán mindnyájan születünk, valóban, Jézus azt mondta a lelkemben: „legyen az idei év az 'Igen' éve”. Erre azt mondtam: de nem csak nekem, hanem mindnyájunknak, akik ugyanabból az első „Igen”-ből születünk, legyen ez az „Igen” éve. Ez azt jelenti, hogy minden helyzetre örömmel, teljesen Igent akarunk mondani. Nem kételkedve, nem tudatlanul, nem ellenszegülve Isten akaratának, nem úgy, hogy problémák merülnek fel bennünk. Nem, hanem mindig „Igen”, „Igen”, „Igen” Jézusnak, aki esetleg valami olyat kér, ami nem volt betervezve, „Igen” a felebarátnak, akinek a mosolyunkra, a szeretetünkre van szüksége, „Igen” a hirtelen, váratlanul érkező fájdalomra, „Igen” az elhagyott Jézusnak, aki a fájdalomban meglátogat bennünket. Mindig igen. Hogy az idén az egész világon kórusban „Igent” mondjunk, és ezek az „Igenek” örömet szerezzenek Jézusnak, szép ajándék legyenek Jézusnak, aki most születik, örömet a világnak, minden testvérünknek, azt az örömet, ami Jézustól jön karácsonykor. És minden jót kívánok mindenkinek.

Margaret: Nagyszerű. Mindannyian belevetjük magunkat... *(Taps)*.

Paolo: Valóban bejártuk a világot az élő közvetítésünk alatt, de a gondolatunk és a szívünk egy különleges helyre irányul. Most menjünk Betlehembe.

BETLEHEMI JÓKÍVÁNSÁGOK

Una donna: *Nagy üdvözet Betlehemből, ahol Jézus született, hogy békét vigyen az egész világra!*

Un uomo: *Kérjük, hogy az Ő békéje uralkodjon az egész földkerekségen.*

Una ragazza: *Boldog karácsonyt és Új Évet kívánunk nektek az élet és a szeretet bőséges ajándékaival.*

Tutti insieme: *Látogassatok el hozzánk!*

Margaret: Üdvözlünk mindenkit, aki Betlehemből kísért minket figyelemmel, és szeretnénk, ha karácsony éjjelén mindannyiunkat elvinnétek a betlehemi barlangba. Sziasztok!

Paolo: Felolvassunk egy üzenetet, ami most érkezett három gen 4-től.

„Sziaztok! Iker, Maria Chiara és Amaia vagyunk, három gen 4 Bilbaoból, Spanyolország északi részéről. Itt vagyunk a szüleinkkel, és a kisöcsénkkal, Iannal. Jövő hétvégén a városunkban élő összes gen 4-gyel elmegyünk, hogy kis Jézusokat áruljunk, és így segítsünk a nélkülöző országoknak, mint Sierra Leonának, Szíriának... Köszönünk minden hírt, amit ma hallottunk. Így jobban el tudjuk magyarázni mindenkinek, hogy mi történik ezekben az országokban. Reméljük, hogy sok pénzt tudunk gyűjteni. Boldog karácsonyt kívánunk".
(Taps)

Margaret: Azt is szeretnénk elmondani, hogy a kollegamentó honlapján – a képernyőn láthatjátok a címét – néhány órán belül megtaláljátok a híreket külön-külön is, és megoszthatjuk sok más barátunkkal.

Mielőtt befejeznék, szeretnénk szívből köszönetet mondani a kollegamentó szerkesztőségének. (Taps)

Paolo: Nagyon köszönjük. A szerkesztőségnek, a technikusoknak, a fordítóknak, mindenkinek.

Margaret: Akik a színpalak mögött vannak, mindannyiatoknak nagy köszönet az egész világról a munkátokért, amit ilyen nagy szenvedéllyel végeztek.

Paolo: Valóban köszönet. Elmondom, hogy a következő kollegamentónk február 28-án lesz délután 4 órai kezdettel...

Velük kezdtük, és velük is szeretnénk befejezni: GiBi és DoppiaW így küldik jókívánásaikat.

(zene)

GB: Üstökös! (szünet) A béke hírnöke. (szünet) Nagyon sok helyre el kellene mennie.
(szünet) Talán azt se tudná, hol kezdje (szünet) OHHHH

(zene)

GB: Ez egy „ragályos” csillag!

(zene)

Margaret: Üdvözlünk benneteket.

Paolo: Boldog karácsonyt! Minden jót, boldog karácsonyt mindenkinek!

Margaret és Paolo (Üdvözet arabul, angolul, franciául, portugálul).

Margaret: Azt hiszem, ezzel ki is merítettük a nyelvtudásunkat. Sziaztok! Boldog karácsonyt!